

det i Artiklerne, at man endog benytter Lærlinge, og det er derfor, at man ikke kan holde dygtige Mejerister. Artiklens Forfatter skriver, at Mejeristen faar Kost og Logis, hvad han vurderer til 1 Kr. 50 Ø. pr. Dag, og 40 Kr. i Løn om Maanednen, hvad der svarer til 1 Kr. 33 Ø. daglig. Det er altsaa 2 Kr. 83 Ø. om Dagen. Den faglærte Mejerist faar altsaa betydeligt mindre end en almindelig Arbejder. Regnes Kost og Logis fra, vilde det kun blive 487 Kr. aarlig. Jeg vil sige, at der neppe findes et Mejeri, der giver den Løn, det trænger i alt Fald til Bevis. Den samlede Løn, Kost, Logis og Pengelønnen, vilde nemlig kun udgøre 1,022 Kr. De Andelsmejerier, som jeg kender fra min Egn, lønne med fra 3,000 til 6,000 Kr. efter Omstændighederne. Ganske vist er der dermed forbundet, at Mejeristen skal holde den fornødne Medhjælp. Han faar ikke Kosten, men han faar fri Mælk, Varme og Lys o. s. v. Det er noget ganske andet end det, der siges i Artiklerne. Og naar der tales om, at de holde Elever, hænger det selvfølgelig saadan sammen, at de have Elever til Medhjælp i Mejeriet. Men hvad skulde der være i Vejen derfor? Kan man ikke vente, at en Elev, der vil uddanne sig i dette Fag, vil være en bedre Medhjælper end en Mand, der er lønnet som Daglejer eller paa fast Løn? Paa alle Mejerier er der mindst een Mejerist og som Regel ogsaa en Undermejerist. Dernæst er der en Del yngre Mennesker, og det er muligt, at den ældste Elev, der har været der i længere Tid, faar Stillingen som Undermejerist. Det kan da aldrig være Meningen, at der skal holdes flere Mejerister paa det samme Mejeri. Det kan heller ikke være Grosse-rens Mening.

Der er heller ikke noget unaturligt i, at Mejeristerne, naar der er saa mange af dem, at de ikke kunne faa Plads her, søge andetsteds hen, naar de der kunne faa bedre Løn. Men i hvilket Fag kan man egentlig forhindre det? Der er nu saa mange Mejerister, at de ikke kunne faa Plads herhjemme alle, og der har været en saa stærk Tilstrømning til dette Fag, fordi det har været en god Stilling, hvad det vel til Dels er endnu, og fordi det er en behagelig Beskæftigelse. Med de Maskiner, som nu ere indførte, er det ikke som i gamle Dage, at Mejerifolkene skulle op midt om Natten. Nej, nu skulle de arbejde nogle Timer den første halve Dag, og om Eftermiddagen ere de som oftest fri. Da der arbejdes med Maskiner og

med en kort Arbejdsdag, er det, som sagt, et ret behageligt Arbejde, og derfor er der saa mange, der uddanne sig i det Fag.

Det ser mærkeligt ud, at der i dette Øjeblik fra Grosserere i København gøres saa store Anstrengelser for at belære og vejlede Landmændene. Vi have nylig set en tage sig paa at reformere paa Kvægbrugets Omraade, og en anden tager nu fat paa Mejeribrug og fortæller, at Landmændene bære sig ganske forkert ad i disse Forhold. Jeg har ikke det mindste imod Kritik, naar den er begrundet; men naar den hviler paa et urigtigt Grundlag, er den ikke saa heldig. Derved kommer det hele til at staa i et skævt Lys. Landmændene kunne erindre den Tid, da det var Købmændene, der belærte dem om, hvad de skulde fodre med, hvilken Kunstgødning de skulde bruge o. s. v. Masser af Købmænd havde deres rejsende gaaende rundt i Landet, hvor de falbød Gødning af den forskelligste Art: Byggødning, Hvedegødning, Kartoffelgødning — ja, jeg har nylig hørt en Statskonsulent sige, at de endog udbød Landmandsgødning, kort sagt, enhver som helst Art efter enhvers behagelige Smag. Men det have Landmændene skrevet sig bag Øret, thi intet have Landmændene maaske givet saa mange daarligt anvendte Penge ud til som til alle disse Kunstgødninger med de forfærdeligste Navne, der undertiden bleve solgte til den dobbelte Pris af, hvad de faktisk vare værd efter de Oplysninger, der senere ere fremkomne angaaende Kunstgødningens Indhold og dens Virkning paa Jorden. Grossererne maa desuden huske paa, at vi i de forskellige Landbrugsfag nu have ganske andre Vejledere end i gamle Dage, nemlig de faguddannede Statskonsulenter, som vi efterhaanden have faaet Tillid til, fordi de have lært os at vogte os for alle disse Misbrug med Reklameartikler, som jeg nylig omtalte. Det kan ikke nægtes, at Konsulenterne ofte paapege, at der er Ting, der bør rettes ved Mejerierne. Men, som jeg sagde før, mener jeg endnu, at der i de allerfleste Egne er god Villie til at efterkomme, hvad der anbefales af Konsulenterne som en Nødvendighed.

Om Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg ikke sige meget; da jeg i alt væsentligt kan slutte mig til, hvad der er udtalt fra de forskellige Sider. Ligesom det ærede Medlem, der talte umiddelbart forud, har ogsaa jeg den Mening, at det vilde være klogt at sætte Maksimalgrænsen for Smørs Vandindhold lidt under, hvad der er engelsk Lov, fordi Risikoen er for stor,